

Pixie wil vliegen

Al bij zijn geboorte was Pixie kleiner dan zijn broers en zussen. Hij woog ternauwernood de helft van wat normale pullen wegen. Bovendien was hij gitzwart, wat ook niet normaal is voor een zwanenbaby. Pixie vond dat helemaal niet erg, want hij kon zich verstoppen op de beste plekken: achter een rietpluim, onder een plompblad of in een struik. Zijn broers en zussen waren daar veel te groot en wit voor, maar hem lukte alles. Als de bal tussen de struiken belandde, riepen ze Pixie om tussen de takken door te kruipen. Zijn bouw en kleur zijn altijd een zegen voor hem geweest. Tot vandaag.

Vandaag is het de dag waar Pixie zijn leven lang naar uit heeft gekeken: de dag waarop hij zal vliegen. Dat lijkt hem machtig. Hoog in de lucht, zwevend op de wind. Salto's maken tot hij er draaierig van wordt. Direct na het ontbijt roept vader Zwaan hem bij zich. Pixie is al heel lang wakker en kijkt zijn vader met grote ogen aan. Wat zal vader Zwaan straks trots op hem zijn. Kleine, zwarte Pixie, die de wolken aanraakt.

'Pixie jongen, vandaag krijgen je broers en zussen vliegles. Zij zijn groot en sterk geworden, maar jij bent er nog niet klaar voor. Jouw vleugels zijn te klein en te slap.'
Pixie staart vader Zwaan aan. Hij heeft het vast niet goed verstaan.

'Bovendien vraag ik me af of je er ooit wel groot en sterk genoeg voor zult zijn. Misschien is voor jou een leven op de grond beter. Probeer je daarbij neer te leggen. Dat is het beste.'

Over de schouder van vader Zwaan kijkt Pixie naar zijn moeder. Moeder Zwaan draait haar hoofd weg en zwemt naar de waterkant, waar zijn broers en zussen al staan te dribbelen. Pixie kan niet bewegen. Of iets zeggen. Hij probeert te schreeuwen, maar de schreeuw blijft hangen in zijn zwanenhals. Vader Zwaan veegt met zijn vleugel over Pixies hoofd en draait zich om.
'Het spijt me, jongen', zegt hij.

Pas als zijn broers en zussen al hoog in de lucht zijn, hoort hij ze lachen en roepen: 'Moet je mij eens zien!' en 'Dit is zo gaaf. Ik wil nooit meer stoppen!' en 'Ik lijk wel een uil!' Pixie kijkt ze na. Hij heeft het heel koud, terwijl de zon schijnt. Het nest is verlaten; er is niemand meer. Hij kruipt erin en gaat liggen. Zijn kop legt hij op de rand. Zo blijft hij liggen. Als ik niet beweeg, word ik vanzelf een steen, denkt hij. Eerst word ik van steen en langzaam val ik dan als zwart zand uit elkaar. Die gedachte lucht hem op. Hij wacht tot hij niets meer voelt. Misschien is het al wel begonnen, denkt hij, omdat ik het zo koud heb. Stenen zijn immers ook koud. Gewoon heel stil blijven liggen, dan gaat het vast sneller. Hij sluit zijn ogen.

50 Een poos later voelt hij iets warmes over zijn wang. Dat voelt niet als steen, denkt hij. Of als zand. Zijn snavel zit helemaal verstopt. Dan begint zijn hele zwarte, kleine lichaam te schokken. Als hij opkijkt, zit moeder Zwaan naast hem.

55 'Kom mee, Pix.' Zijn moeder waggelt weg tussen de struiken. Pixie probeert op zijn poten te staan. Ze zijn niet van steen – gelukkig. Ook vallen ze niet als zwart zand uit elkaar – gelukkig. Misschien is hij net op tijd opgestaan. Hij loopt achter moeder Zwaan aan. Waarom weet hij niet
60 precies, maar hij wil haar in ieder geval niet nog meer teleurstellen.

Bij de heuvel staat zijn moeder te wachten. Pixie gaat naast haar staan en kijkt de diepte in. Hij ziet zijn zwemvliezen op de grond. Op de grond. Het klinkt als een
65 echo. Hij heeft zijn besluit genomen. Hij gaat op zijn tenen staan, spreidt zijn vleugels en rent fladderend van de heuvel. Stijg op, Pixie. Maak je poten los van de grond... van de grond... de grond. Hij kan twee dingen doen, flitst het door hem heen, terwijl hij rent: doorrennen of zijn poten intrekken. Dan val ik maar op mijn snavel, wat maakt het
70 uit. Hij trekt zijn poten in. Grond, zand, klein, zwart, miezerig: de woorden schieten door zijn kop. Maar dan worden ze eruit geblazen. Door de wind.

Auteur: Diana Jonkman